

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 grudnia 2020r. powódka (...) S.A. w B. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie w nim, że pozwana A. S. powinna zapłacić powódce kwotę 3 719,63 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 27 listopada 2020r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że pozwana zobowiązała się poprzez podpisanie weksla w dniu 16 lutego 2017r. do zapłaty 26 listopada 2020r. kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 3 719,63 zł. Powódka w dniu 27.10.2020r. wezwała pozwaną do wykupu weksla. Strona pozwana pomimo wezwania nie dokonała żadnej wpłaty na poczet spłaty zadłużenia. Na podstawie art. 481 § 2¹ k.c powódka domagała się zasądzenia odsetek umownych za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Powódka wyjaśniła, że podjęła próbę pozasądowego rozwiązania sporu poprzez wezwanie strony pozwanej do dobrowolnego spełnienia świadczenia pismem z 27 października 2020 r. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 27.11.2020r.

Zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału Cywilnego sprawę zarejestrowano w repertorium C w trybie uproszczonym i wezwano pełnomocnika powódki do złożenia umowy pożyczki, której zabezpieczeniem spłaty jest weksel załączony do pozwu.

Wraz z pismem procesowym z dnia 13.01.2021r. pełnomocnik powódki złożył kopię umowy pożyczki nr (...) zawartej z pozwaną w dniu 16.02.2017r. wraz z załącznikami (k.12-19 akt)

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej A. S. wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także o rozpoznanie sprawy na rozprawie. W uzasadnieniu stanowiska podniesiono szereg zarzutów dotyczących zarówno nieważności umowy pożyczki, jak i podstaw do wypełnienia wystawionego przez pozwaną weksla in blanco. W pierwszej kolejności podniesiono, że powódka wypełniła przedstawiony weksel niezgodnie z deklaracją wekslową z uwagi na zarzuty strony pozwanej dotyczące nieważności umowy pożyczki, nieskuteczności poszczególnych klauzul umownych, a dalej bezzasadność i bezskuteczność wypowiedzenia umowy. Pełnomocnik pozwanej kwestionował istnienie zobowiązania wekslowego, jak i ze stosunku podstawowego, w tym ważność umowy pożyczki oraz wysokość tego zobowiązania. Kwestionował prawdziwość treści przedłożonych przez powódkę dokumentów, w szczególności wypowiedzenia umowy i wezwania do zapłaty, tak co do samego faktu istnienia zobowiązania pozwanej, jak i co do jego wysokości. Jeśli zaś umowę pożyczki uznać za ważną, to podnosił, że jest to umowa darmowego kredytu konsumenckiego. Kwestionując ważność umowy pożyczki pełnomocnik pozwanej podnosił w pierwszej kolejności, że osoba, która podpisała umowę pożyczki w imieniu powódki nie była umocowana do dokonania tej czynności w jej imieniu. Ponadto strona powodowa naliczyła oprocentowanie za cały okres obowiązywania umowy kredytowej od pożyczki w wysokości 18 000 zł, mimo że na tę kwotę składają się kapitał 9 000 zł i kredytowane koszty w kwocie 9 000 zł. Tymczasem od prowizji i innych kosztów pożyczki kredytodawca przy kredycie konsumenckim nie może naliczać odsetek, nawet jeśli je kredytuje. Może naliczać oprocentowanie tylko od całkowitej kwoty kredytu. Powyższe wadliwości mają istotny wpływ na uprawnienia kredytobiorcy, m.in. w zakresie tzw. darmowego kredytu. Wadliwość umowy kredytowej odnośnie naliczania oprocentowania sprowadza się do tego, że powód podał w umowie kredytowej nieprawidłowo (...) na poziomie wskazanym w pkt. 1.5 umowy pożyczki, przez co naruszył art. 30 ust.1 pkt.7 ustawy o kredycie konsumenckim. Zakwestionowano także wysokość naliczonych odsetek umownych – w umowie pożyczki oznaczono ich wysokość niejednoznacznie, mimo że są świadczeniem głównym, a przy tym postanowienia umowy wprowadzające ich naliczanie od kosztów pożyczki rażąco naruszają interes konsumenta i dobre obyczaje, są sprzeczne z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim. W konsekwencji bezskuteczności postanowień w zakresie naliczania odsetek umownych umowę uznać należy za nieważną. W tych okolicznościach, gdyby umowę uznać za ważną, umowa pożyczki zawarta z pozwaną byłaby umową kredytu darmowego (art. 45 ust.1 ustawy o kredycie konsumenckim). W konsekwencji pozwana nie ma zadłużenia obejmującego odsetki, prowizję, opłatę przygotowawczą

i cenę za (...). Niezależnie od powyższego pełnomocnik pozwanej kwestionował skuteczność i ważność postanowień umowy pożyczki, z których wynikają opłaty – wynagrodzenie za (...), prowizja i opłata przygotowawcza, wskazując na ich niedozwolony charakter. Wylimitowanie niedozwolonych opłat z umowy pożyczki powoduje, że zadłużenie pozwanej przedstawiałoby się inaczej, niż podaje powódka, co oznacza, że pozwana spłaciła je już w całości. W tych okolicznościach samo wypowiedzenie umowy i wezwanie do zapłaty były bezzasadne, gdyż na datę wezwania do zapłaty nie było już zadłużenia i wymagalnych rat. W świetle powyższego, pomijając przypadek nieważności umowy pożyczki, powódka uzupełniła weksel niezgodnie z deklaracją wekslową, gdyż nie było do tego podstaw. Z tych względów pełnomocnik pozwanej wnosil o oddalenie powództwa w całości. (k.23-26 akt)

W kolejnych wymienionych przez strony pismach procesowych podtrzymały one i dodatkowo uzasadniły swoje stanowisko w sprawie. Strona powodowa przy piśmie procesowym z dnia 3.08.2021r. przedstawiła dodatkowe dokumenty. W dalszym toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Podczas rozprawy w dniu 30 listopada 2021r. pozwana A. S. poinformowała Sąd, że pełnomocnik wypowiedział jej pełnomocnictwo z dniem 30.10.2021r. Potwierdziła też, że umowę pożyczki zawierała w Z. przez przedstawiciela (...) S.A. Spłata pożyczki z jej strony następowała w formie przelewów, a zaprzestała dalszej spłaty uznając, że żądania strony powodowej są nadmierne. Pozwana podnosiła, że spłaciła już kwotę pożyczki, odsetek, większość kosztów przewidzianych w umowie i uważa, że żądana w pozwie kwota jest już nadmierna. Uważa, że nałożone na nią w umowie opłaty są zbyt wysokie. W szczególności nie wyjaśniono jej dokładnie na czym polega usługa (...). (k.83 akt)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. S. zawarła 16 lutego 2017 r. z powódką (...) S.A. w B. umowę pożyczki gotówkowej o nr (...). Zgodnie z zawartą umową całkowita kwota pożyczki wynosiła 9.000 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty wynosiła 19.920 zł, zaś miesięczna rata wynosiła 415 zł, liczba rat – 48. Zgodnie z pkt 1.1 oraz pkt 1.4 zawartej umowy pożyczka gotówkowa została udzielona w kwocie 9.000 zł. W związku z udzieleniem pożyczki pożyczkodawca naliczył: opłatę przygotowawczą w wysokości 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 7 547 zł i wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy „Twojego pakietu”, o którym mowa w pkt 15, w wysokości 1 300 zł. Całkowity koszt pożyczki określono na kwotę 10 920 zł. Pożyczka zgodnie z pkt 1.2 była oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,93% w skali roku (odsetki umowne). Na ratę miesięczną w wysokości 415 zł składały się: rozłożone na raty należności z tytułu kapitału pożyczki, odsetek umownych, opłaty przygotowawczej, prowizji i ceny (...). Spłata zobowiązań z umowy pożyczki zgodnie z harmonogramem miała trwać do lutego 2021r.

Punkt 3 zawartej umowy regulował formy zabezpieczenia spłaty pożyczki. Zgodnie z pkt 3.1 zabezpieczeniem spłaty kwoty należnej pożyczkodawcy z tytułu umowy stanowił weksel własny in blanco nie na zlecenie (stanowiący załącznik nr 2 do umowy) wraz z deklaracją wekslową (stanowiącą załącznik nr 3 do umowy). Zgodnie z pkt 3.2 umowy pożyczkobiorca zobowiązywał się wystawić i przekazać pożyczkodawcy najpóźniej przy podpisaniu umowy jeden weksel własny in blanco nie na zlecenie, który pożyczkodawca był zobowiązany zwrócić pożyczkobiorcy niezwłocznie po spłaceniu przez pożyczkobiorcę wszelkich zobowiązań wynikających z umowy. Zgodnie z pkt 3.5 pożyczkodawca był uprawniony do zaspokojenia przysługujących mu od pożyczkobiorcy roszczeń z tytułu umowy w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez pożyczkobiorcę jego zobowiązań wobec pożyczkodawcy wynikających z umowy, w tym w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki lub innych świadczeń (w tym odsetek i opłat) płatnych przez pożyczkobiorcę na podstawie umowy. Zgodnie z pkt 4.1 umowy jeżeli pożyczkobiorca nie spłacił w terminie poszczególnych rat lub ich części lub innej kwoty związanej z umową, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym, od którego pożyczkodawca naliczał odsetki za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 §2¹ k.c., wynoszących na dzień zawarcia umowy 14,00 % w skali roku. Zgodnie z kolei z pkt 8.1 lit. a) pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany był do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy. Stosownie natomiast do pkt 8.2 umowy pożyczkodawca miał prawo do wypełnienia weksla in

blanco na zasadach określonych w deklaracji wekslowej w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekraczało 30 dni po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, a także w terminie 14 dni od wypowiedzenia umowy w trybie określonym w pkt 8.1 lit. b.

Pozwana A. S. w dniu 21.03.2018r. skorzystała z dyspozycji odroczenia 2 rat miesięcznych (13 i 14), przez co termin ratalnej spłaty pożyczki przesunął się na kwiecień 2021r.

Dowód: umowa pożyczki wraz z harmonogramem spłat (k. 13-18 akt), weksel (k. 4 akt), deklaracja wekslowa (k. 19 akt), wniosek o udzielenie pożyczki (k.51-53 akt), dyspozycja obniżenia/odroczenia raty dla (...) z nowym harmonogramem (k.54,55 akt).

Ze względu na naruszenie przez pozwaną postanowień umowy pożyczki gotówkowej o nr (...) zawartej 16.02.2017 r., polegające na nie płaceniu przez pozwaną zobowiązań zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat pożyczki, powódka pismem z 28 października 2020 r. skierowała do pozwanej wypowiedzenie umowy pożyczki z zachowaniem terminu 30 dni, co czyniło wszystkie zobowiązania pozwanej dotyczące w/w umowy wymagalnymi. Jednocześnie powódka zawiadomiła pozwaną, że zgodnie z odpowiednimi postanowieniami umowy oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwaną weksel in blanco został wypełniony i wezwała jednocześnie pozwaną do jego wykupu w terminie 30 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wyliczenie przez powódkę dłużnej kwoty w wysokości 3 719,63 zł obejmowało: kwotę niespłaconej pożyczki 3 684,00 zł i umowne odsetki z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki 35,63 zł. Przed skierowaniem wypowiedzenia umowy powódka przesłała do pozwanej w dniu 29.09.2020r. wezwanie do zapłaty zaległych należności w łącznej kwocie 800 zł.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksła, ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 29.09.2020r. z potwierdzeniami doręczenia, karta klienta, rozliczenie odsetek (k.5, 43, 45, 56-59 akt).

Jak wynika z dokumentów przedstawionych przez stronę powodową pozwana do dnia wniesienia pozwu dokonała wpłat na rzecz powódki tytułem spłaty umowy pożyczki gotówkowej o nr (...) w łącznej kwocie 16 188,00 zł. Wpłat dokonywano do sierpnia 2020r.

Dowód: karta klienta, zestawienie wpłat – karta rozliczeniowa (...) (k. 43,44 akt).

Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie na podstawie dokumentacji przedstawionej przez stronę powodową. Pozwana nie przedstawiła żadnych innych dowodów, kwestionując przy tym zasadność żądania pozwu. W osobistym oświadczeniu złożonym podczas rozprawy potwierdziła natomiast, że do zawarcia samej umowy pożyczki doszło z udziałem przedstawiciela (...) S.A. w Z..

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem przytoczone przez stronę powodową okoliczności faktyczne wzbudziły przede wszystkim uzasadnione wątpliwości Sądu w zakresie dochodzonych niniejszym pozwem kosztów pozaodsetkowych pożyczki w łącznej wysokości 8.847,00 zł, a obejmujących wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 7.547 zł i wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy „Twojego pakietu” w wysokości 1.300 zł, w świetle przepisów o ochronie praw konsumentów, a w konsekwencji także naliczonych przez powoda odsetek.

Zawarta przez strony umowa pożyczki jest umową kredytu konsumenckiego określoną w art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (zwanej dalej „u.k.k.”). Zgodnie z treścią tego przepisu przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, przy czym taką umową jest również umowa pożyczka spełniająca warunki z art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Art. 36a u.k.k. określający sposób obliczenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu według przedstawionego w

tym przepisie wzoru, przewiduje, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Zgodnie z art. 5 pkt 6a u.k.k. do pozaodsetkowych kosztów kredytu (pożyczki) nie wlicza się odsetek. Przez całkowitą kwotę kredytu, zgodnie z art. 5 pkt 7 u.k.k. rozumie się natomiast maksymalną kwotę wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, sumę wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt.

W realiach przedmiotowej sprawy wysokość pozaodsetkowych kosztów pożyczki w łącznej wysokości 8.976 zł, na które składały się: opłata przygotowawcza w kwocie 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 7.547 zł i wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy „Twojego pakietu” w kwocie 1.300 zł, niemal równała się całkowitej kwocie pożyczki w wysokości 9.000 zł (różnica wynosi 24 zł), a zatem mieściła się w granicach limitu pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych w art. 36a u.k.k.

Wskazania wymaga w tym miejscu, iż w związku z tym, że pozwana jest konsumentem w rozumieniu przepisu art. 22¹ k.c., Sąd jest zobowiązany do dokonania oceny przedmiotowego roszczenia również w świetle przepisów o ochronie konsumentów, w tym w szczególności art. 385¹ – 385³ k.c.

Przepis art. 385¹ § 1 k.c. stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Norma prawna zawarta w przepisie kolejnego paragrafu stanowi, że jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Z kolei przepis art. 385¹ § 3 k.c. stanowi, że nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Natomiast przepis kolejnego paragrafu stanowi, że ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Zgodnie z przepisem art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2005r., I CK 832/04, LEX nr 159111).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

A. postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako

nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 sierpnia 2011r., VI ACa 262/11, LEX nr 951724).

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości – jako fakt znany z urzędu - że powódka profesjonalnie zajmująca się udzielaniem pożyczek posługuje się w obrocie formularzem umowy o treści jednostronnie ustalonej i każdorazowo od początku do końca powielanej. Postanowienia zawieranej umowy nie podlegają negocjacom – pożyczkobiorca nie ma żadnego wpływu na ich treść. Konsument – pożyczkobiorca albo przystępuje do umowy na proponowanych przez powódkę we wzorcu umownym warunkach albo nie dojdzie do zawarcia umowy. Zwykle w umowach tych suma kosztów pozaodsetkowych jest równa kwocie udzielonej pożyczki.

W przypadku umowy pożyczki, będącej umową nazwaną, do głównych świadczeń stron należą niewątpliwie jej essentialia negotii, a to udzielenie pożyczki i spełnienie przez stronę powodową świadczenia poprzez wypłatę kwoty pożyczki oraz spoczywający na stronie pozwanej obowiązek spłaty pożyczki we wskazanych w umowie w terminach i wysokościach rat wraz z oprocentowaniem. W umowach nienazwanych również postanowienia określające elementy konstytutywne dla danego typu czynności, pozwalające na jej identyfikację, należy uznać za postanowienia określające główne świadczenia stron. Do postanowień takich nie należą zapisy dotyczące obowiązku zapłaty dodatkowych opłat i prowizji (por. wyrok z 30 września 2002r., XVII Amc 47/01, Dz. Urz. UOKiK z 2003 r. Nr 1, poz. 244, Sądu Antymonopolowego, wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2004 r., I CK 472/03, LEX nr 125052).

W ocenie Sądu zastosowane przez powódkę we wzorcu umownym postanowienia odnoszące do opłaty prowizyjnej i opłaty za „Twój pakiet” stanowią klauzule niedozwolone.

Powyższe opłaty wraz z kwotą opłaty przygotowawczej, wynoszące blisko 100 % kwoty udzielonej pożyczki, zdaniem Sądu określone zostały przez powódkę na zawyżonym, nieznajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie i to pomimo dodatkowych wyjaśnień zawartych w piśmie procesowym powódki z dnia 3.08.2021r. Opłaty te zostały ustalone przez powódkę w wysokości stałej i zryczałtowanej, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, wskutek czego dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki, co w konsekwencji skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Stosowanie przez powódkę opłat w określonych w umowie wysokościach godziło nie tylko w dobre i uczciwe praktyki kupieckie, lecz także rażąco naruszało interes pozwanej jako konsumenta. W tym kontekście usługa (...) jawi się wręcz jako drogocenna, skoro za jednokrotne przesunięcie terminu zapłaty 2 rat powódka naliczyła opłatę w wysokości 1300 zł, co stanowi blisko 15% wartości udzielonej pożyczki.

Mając na względzie powyższe Sąd stoi na stanowisku, że zapisy umowy pożyczki dotyczące prowizji i opłaty za „Twój pakiet” zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. nie wiązały pozwanej jako niedozwolone klauzule umowne, wobec czego nie jest ona zobowiązana do zapłaty w całości tego rodzaju należności bez względu na to, czy spełniały ona kryteria kosztów pozaodsetkowych, o których mowa w ustawie o kredycie konsumenckim, czy też nie. Badanie wysokości tych kosztów bowiem powinno być czynnością następującą po ustaleniu, czy koszty te nie stanowią w istocie klauzuli niedozwolonej niewiążącej konsumenta od samego początku.

Określenie bowiem w art. 36a ust. 1 powołanej ustawy o kredycie konsumenckim maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu nie oznacza dopuszczalności obciążenia konsumenta tymi kosztami w zakreślonych, maksymalnych granicach bez względu na ocenę przesłanek stosowania normy wyrażonej w art. 385¹ § 1 k.c. Świadczeniu konsumenta z tego tytułu winno odpowiadać wzajemne świadczenie podmiotu udzielającego pożyczki. Wysokość tego rodzaju opłat nie może być nadmierna, bowiem w przeciwnym wypadku doszłoby do nieuzasadnionego obarczania indywidualnych klientów kosztami działalności podmiotu udzielającego pożyczek i przerzucenia tych kosztów na konsumenta.

Sąd ma na uwadze, iż działalność gospodarcza polegająca na udzielaniu pożyczek, nie ma charakteru charytatywnego i w pełni uprawnionym jest pobieranie przez przedsiębiorców parających się taką działalnością kosztów związanych z prowadzeniem takiej działalności, czy też osiąganie zysku z zawieranych umów. Niemniej jednak w sytuacji

stwierdzenia, iż postanowienie umowne stanowi klauzulę abuzywną Sąd ma obowiązek wyeliminować ją z umowy, nie ma zaś podstaw do dostosowania jego treści w taki sposób, aby została przywrócona równowaga kontraktowa.

W tym stanie rzeczy, mając na względzie, że kwota dochodzona pozwem jest znacznie niższa od wartości zakwestionowanych przez pozwaną pozaodsetkowych kosztów kredytu, powództwo podlega oddaleniu w całości. Podkreślić przy tym należy, że pozwana do sierpnia 2020r. na poczet spłaty pożyczki wpłaciła łącznie 16 188,00 zł. Tym samym uznać należy, że pozwana spłaciła pożyczkę wraz z umownymi odsetkami i w znacznej części pokryła także dodatkowe koszty umowy. Wobec powyższego istotnie w ocenie Sądu brak było podstaw do wypełnienia przez stronę powodową weksla wystawionego przez pozwaną w dniu 16 lutego 2017r. na zabezpieczenie spłaty pożyczki z tego samego dnia.

Skoro zarzut abuzywności postanowień umownych dotyczących opłaty prowizyjnej i opłaty za „Twój pakiet” okazał się zasadny i prowadzi do oddalenia powództwa, zbędnym jest odnoszenie się przez Sąd do pozostałych licznych zarzutów podniesionych przez pełnomocnika pozwanej w odpowiedzi na pozew i w toku postępowania. Niemniej jednak Sąd podziela stanowisko wyrażone przez stronę powodową, że zgodnie z art. 45 ust.5 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim uprawnienie do skorzystania z sankcji kredytu darmowego wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. W przedmiotowej sprawie umowa pożyczki została wykonana w dniu 16.02.2017r., kiedy to doszło do wypłaty sumy pożyczki na rzecz pozwanej, tymczasem oświadczenie o zastosowaniu sankcji kredytu darmowego złożył pełnomocnik pozwanej dopiero w 2021r. Oznacza to, że w rozpatrywanej sprawie uprawnienie do skorzystania przez pozwaną z sankcji kredytu darmowego wygasło.